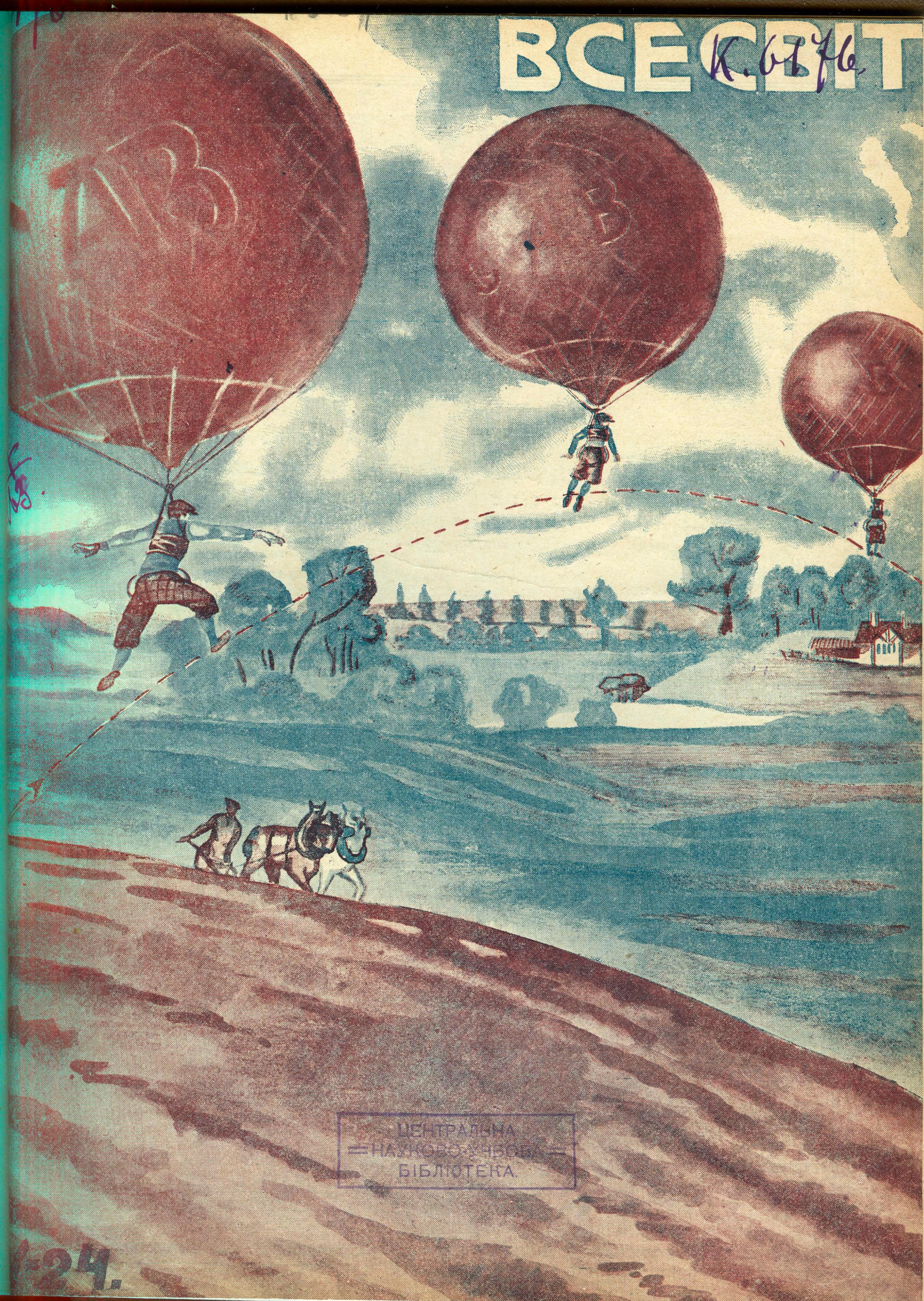

ВЕСЕЛЛЯ

K. G. 76

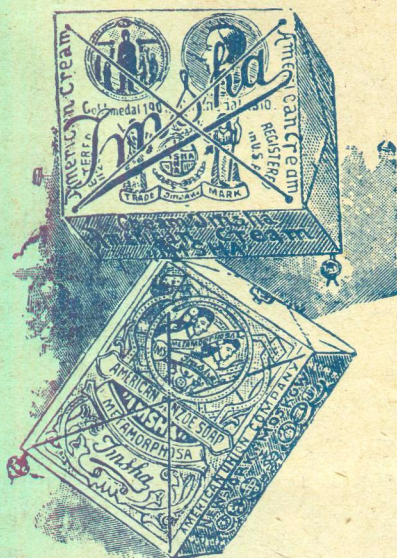

ЦЕНТРАЛЬНА
НАУКОВО-УЧБОВА
БІБЛІОТЕКА

РЕКОМЕНДУЕТСЯ ВСЕМ

ВСЕМИРНО-ИЗВЕСТНАЯ
АМЕРИКАНСКАЯ КОСМЕТИКА

ИМША *Метаморфоза*

КРЕМ-МЫЛО-ПУДРА

Против веснушек и для белизны и
: : : : : нежности кожи : : : : :

ОДИН ИЗ МНОГОЧИСЛЕННЫХ ОТЗЫВОВ

Отзыв всемирно-известной американской артистки КЛАРЫ ЮНГ (перевод с английского)

М. Г. Я употребляла мыло и крем „ИМША“ и нахожу их наилучшими туалетными средствами. Эти препараты придают лицу свежий и юный вид.

11—ХН—25 г. КЛАРА ЮНГ

Требуйте везде только с подписью

Imsha

САМО СОЛНЦЕ СВЕТИТ КРАСИВЫМ
МЕТАМОРФОЗА-АДОН
ПРИДАЕТ КРАСОТУ

УЛУЧШАЕТ ЦВЕТ ЛИЦА
УНИЧТОЖАЕТ ВЕСНУШКИ
И ДР. НЕДОСТАТКИ

Оптовые заказы Москва, ящик 856/4.

ТРЕБУЙТЕ ВЕЗДЕ

№ 24
12-го червня
1927 року

ВСЕСВІТ

ХАРКІВ,
вулиця Карла
Лібкнехта № 11

Фундатор В. БЛАКИТНИЙ

МОТОЦИКЛИ НА СТАДІОНІ

НАЙКРАЩІ мотоциклісти м. Харкова, Київа та Ростова з'їхалися до Харкова пробувати свої сили. За півгодини перед початком глядачі переповнили вже весь стадіон. І от у призначений час під оплески публіки вишикувалися 21 мотоцикліст.

— Ей, Сидоренко,—чути голос згори,— не зрадь, дай жару гостям.

Учасники перегонів виводять свої чистенькі блискучі під промінням сонця машини на старт.

— Приготуйтеся. Увага... Марш!—і змах прапорця стартера.

Раптом сунули машини вперед. Попереду йде сильний „Тріумф“, за ним не далеко тягнеться його конкурент, що поки додержується даного йому зі старту просвіту. Перше коло, друге й третє, становище те саме. Публіка жваво реагує на хід перегонів.

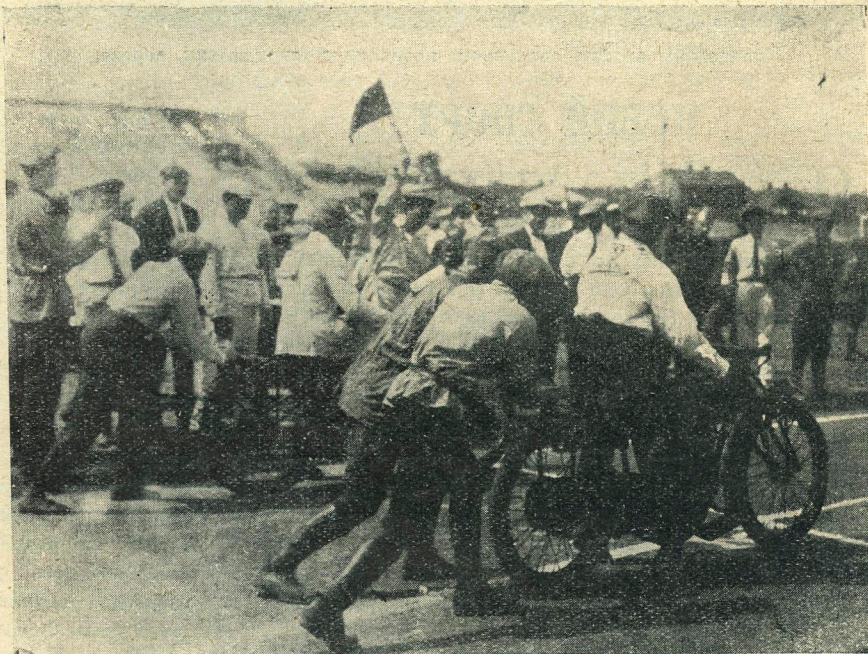
„Васю, голубчику, як же це, підпри його трохи!“—це заговорила група робітників велозаводу ім. Петровського, де працює бідолашний Вася, що його так немилосердно лають хлопці.

— Ні, ні, диви, хлопці, здається він підходить до ростовця.

Машини підходять близько одна до одної, лишилося ще коло. Та для глядачів це вічність, вони повні напруження і як тільки на повороті машина, що йшла ззаду, упевнено переходить на-перше місце, лунає вибух оплесків.

Слідом за першим заїздом,—другий і т. д. Фотографи не

встигають фотографувати машин, так швидко вони мчаться. П'ять кол—21/2 км.—пройшов за короткий час—в 2 хвилини 10,7 сек. харківчанин Семенов, що здобув звання найкращого

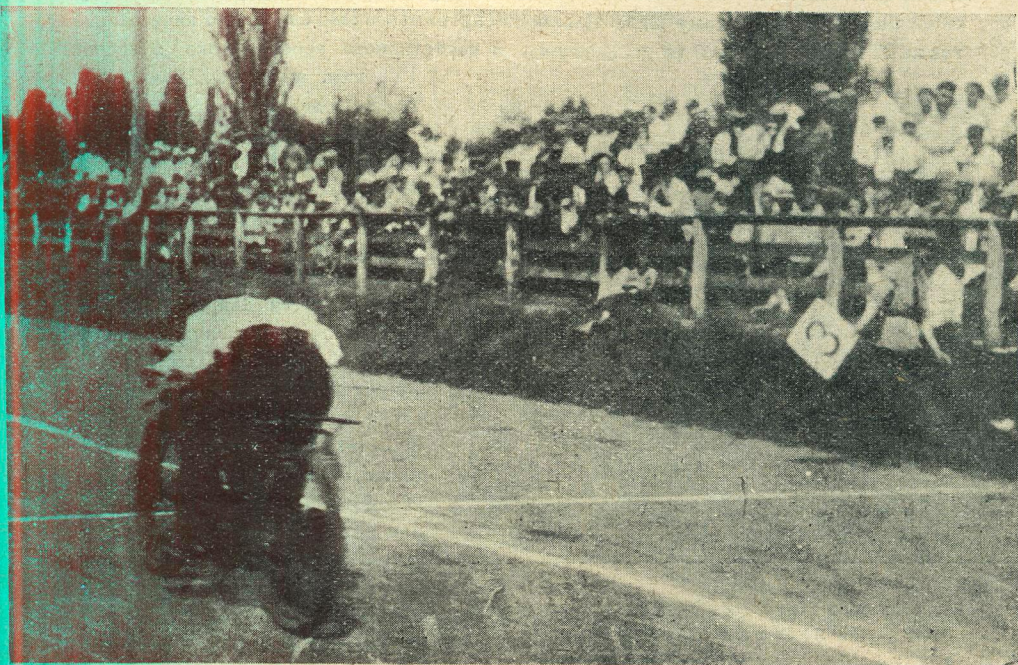
їздця харківського Автоклубу, забезпечивши їм самим перпенство Харкова в змаганнях. Другим після Семенова йде Меркулов (Ростов), що покрит цю відстань на двохциліндровому „Тріумфі“ в 2 хв. 11,2 сек.

Ці коротенькі цифри роблять велику честь як машинам, так і мотоциклістам, що ними керували, досягаючи цих рекордів.

Зібрана на стадіоні публіка брала назвичайно жваву участь у цих змаганнях. Та й не диво, бо перегони коней, що весь час відбуваються на харківському стадіоні, вже встигли доволі набриднути, а тут маємо змагання машин, що повільно, але вперто випирають з життя коней—цих недобитків середньовіччя та феодального устрою. Жаль тільки, що подібні змагання у нас явище ще доволі рідке.

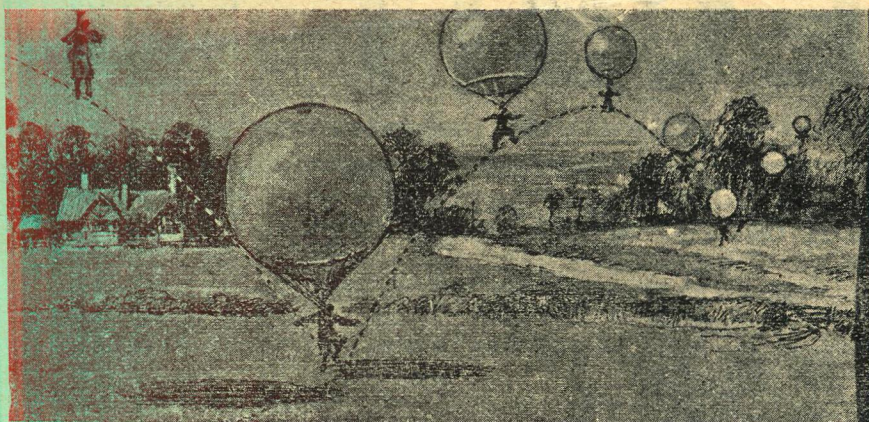
На наших фотографіях окремі моменти змагань. Вгорі—мотоциклісти виводять машини на старт, внизу—переможець доїздить до фінішу.

Марк Підгасцький

ЦЕНТРАЛЬНА
—НАУКОВО-УЧБОВА—
БІБЛІОТЕКА

Гігантським скоком спортсмен переплигує хатки, річки, дерева.

НОВИЙ СПОРТ

ОСТАННЬОЇ весни в Німеччину та Англію занесено з Америки нову галузь спорту, що — на нашу думку — заслуговує на поширення і в нас.

Людина чіпляє собі до спини балон зі світільним газом, що ледве-ледве не зніме її з повітря. Цей балон не такий уже й великий, має біля $5\frac{1}{2}$ м. у діаметрі і потритує 130 кб. м. газу. До керсетки, що тримає людину, безпосередньо почеплено дві торбинки з баластом, звичайно — олив'яним дробом. Одсипаючи чи досипаючи цього дробу можна досягти того, що вся система, за законом Архімеда, зрівноважиться і залишатиметься в повітрі там, де її поставлять. Тоді це буде звичайний аеростат, тільки що без кошика. Він пливтиме за вітром чи стоятиме в тиху годину на місці, і якось керувати ним — не буде змоги.

Отже, придумано не зрівноважувати систему, а брати баласту стільки, щоб вона важила — як показала практика — щось біля 2 кілограм.

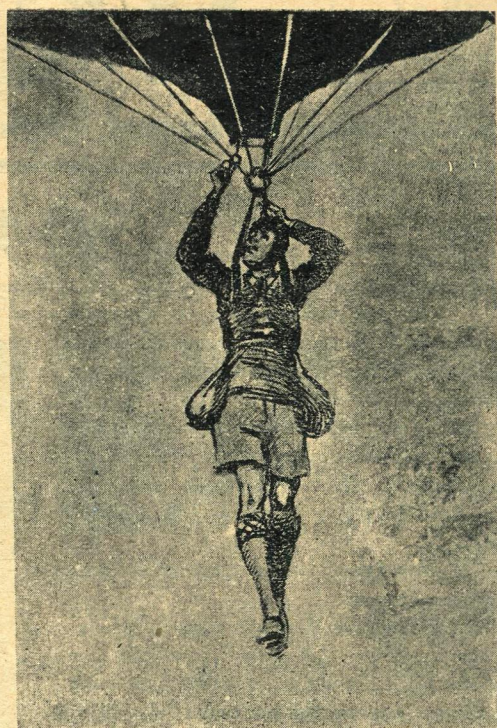
Зробивши так, людина розбігається по землі в бажаному напрямкові і підплигує. І от, коли гарний скік без балона досягає щонайбільше двох футів височини та шости футів довжини, то з балоном спортсмен підплигує на 12 метрів (ви-

сочинь трьох-поверхового будинку) і перелітає дев'яносто метрів.

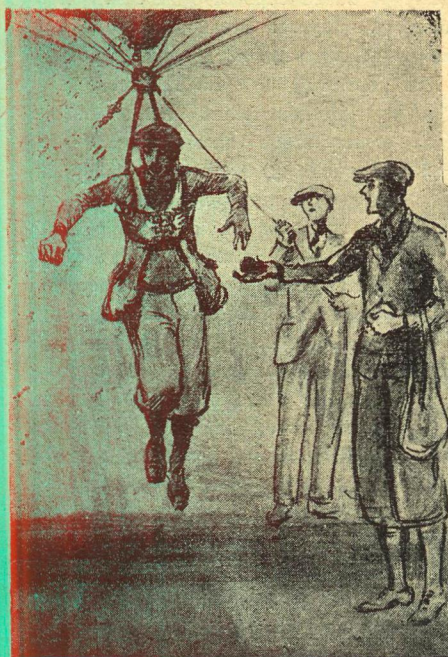
Це — в тиху погоду, коли такими гігантськими скоками можна гасати по всій околиці спортивного май-

дану, перестрибуючи хатки, річки, дерева, телеграфні дроти. Досить поплигавши, ви цілком вільно повернетесь назад, до старту. Так балонний спорт стає ніби дирижабельним. Коли б балонів дати форму тіла найменшого спротиву (на зразок справжніх дирижаблів), зробивши його на твердому каркасі, — скоки стали б іще довші. Та ледве чи ця переконструкція була б доцільною. Проти вітру однаково не полетить і веретеноподібний балон. А довгі скоки можна робити й з круглим балоном; за вітром вони досягають чверти милі — 400 метрів. Звичайно, не поплигаєш, куди хочеш, а тільки за вітром, — так більшого ж од приладів „легше за повітря“ і вимагати не доводиться. Хто вже хоче цілком звільнитися від сили вітру — тому шлях тільки до справжнього авіо-спорту, до авіомотоциклу, себ-то до дешевого й портативного аеропланчика з зуткістю 150 км. на годину, коли за вітер можна й забути.

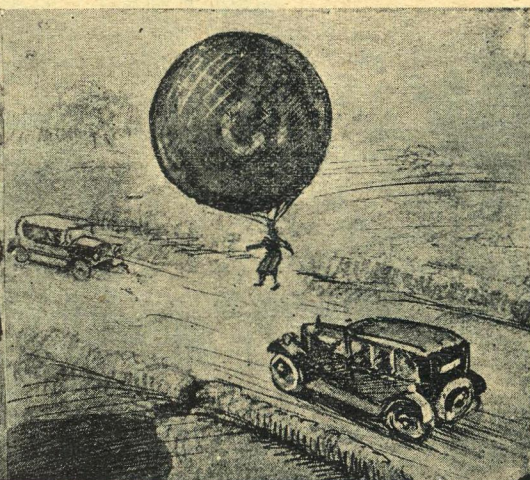
Та все ж навіть і прибічникам чистого авіоспорту не слід ігнорувати цей новий спортивний винахід. Нормальний шлях авіоспортумена був би такий: найперше — звичайно колектатка (велo) для виховання почуття рівноваги, далі мотоцикл для при звичаєння до мотора, далі учбовий аероплан під керовництвом учителя і, нарешті, авіомотоцикл та групові екскурсії для вивчення земної карти шляхів. Можливо, що в цій програмі — де між мотоциклом і учбовим аеропланом — знайшлося б місце й для плигання з балоном. Принаймні, учень легко змг би почувати себе над землею, не ризикуючи повсякчасно життям, як це буває з учнями планеристами.

Коли сонце нагріває балон і система стає легшою за повітря, плигун смикає ручку від хлипка і випускає зайвий газ.

Педед стартом плигуна з балоном виважують, насилаючи йому в торби дробу, щоб уся система з людини й балона важила біля двох кілограм.

Підчас дужого вітру досвідчений плигун перелітає мало не пів кілометра за один скік.

ЛІТАЛЬНИЙ АПАРАТ ДАНИЛЕВСЬКОГО

В ДОКТОРА медицини К. Данилевського чудна доля. Вчений лікар перебував в полоні у настирливого винахідника. Пів життя витратив К. Данилевський на здійснення своєї цілком оригінальної ідеї: будову літального апарату за принципом машин важчих за повітря.

В атмосфері неприязного, а іноді й просто ворожого ставлення винахідник

вперто йшов до своєї мети

Ще в 1897 році, 30 років тому, внаслідок у Харкові, в дворі на Миросицькій вул. № 50, переводилися перші спроби.

Механізм апарату 1897 року не задовольняв К. Данилевського: він був надто важкий. В 1898 р. було зроблено легший апарат і спроби цього року дали К. Данилевському великий матеріал для дальшої розробки.

Принципи нового апарату типу 1899 року такі: літальний знаряд, що керується людською силою. Людина, пускаючи в рух крила, підіймає в повітря лише частину своєї ваги. Отже, щоб підняти всю свою вагу, потрібна додаткова підносна сила в формі водневго балону. Все це доти, поки не буде винайдено механічного двигуна, що зможе підняти весь вантаж: себе, людину і механізм.

Горизонтальний балон, що його висувалося раніше, замінено вертикальним. Це полегшило перемогу опорності повітря, а значить частково розвантажило напруження людини, що керує апаратом.

Апарат удосконалювався безперервно. Лікар К. Данилевський вперто йшов до мети, не вважаючи ні на які перешкоди. Та все-ж тупе, бюрократичне ставлення державних органів, не похитнувши

енергії, вичерпали матеріальні ресурси лікаря Данилевського. Коштів не вистачало і ніхто не допомагав. Військове відомство чинило перешкоди лікареві Данилевському лише тому, що винахідник насмілювався стверджувати, що його апарат досконаліший за ті, що їх прийнято було в той час в армії.

Так заглухла велика справа, що їй судилося відіграти велику роль в розвиткові авіації.

Усі спроби виконував молодий механік Коськов, відважний чоловік і щирий прихильник ідеї лікаря Данилевського. Тов. Коськов про далекі роки своєї сміливої діяльності говорить із захопленням.

„Перші спроби переводилося в дворі на Миросицькій. Апарат був на прив'язі, та вирівка обірвалася, хотів сплигнути—не можна: височина сажнів 50, внизу будинок. Довелося лавірувати, відлітаючи до Іванівки, до лінії залізниці. Тут зачепився за трубу заводу. Якось відштовхнувся і спустився на землю. Збіглися мешканці. Мацали, мацали чи живий? Справжня людина, чи сатана...“

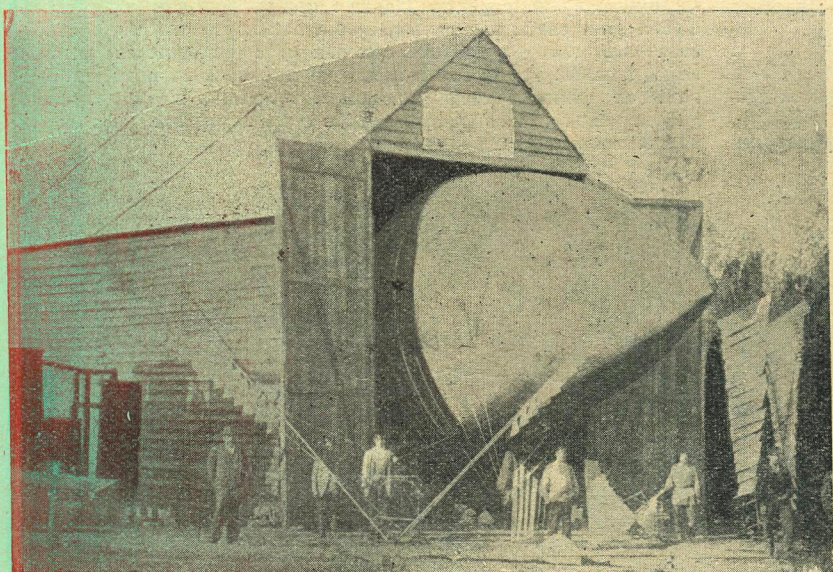
На третій рік переїхали на ст. Рогань. Там улаштували завод. В роботі була вже четверта модель: парашют з апаратом в формі велосипеда з крилами, що робили до 300 змахів на хвилину. На цьому апараті пророблено до 40 спроб. Апарат підіймався 500—600 метрів височини.

Про останній політ механік Коськов розповідає:

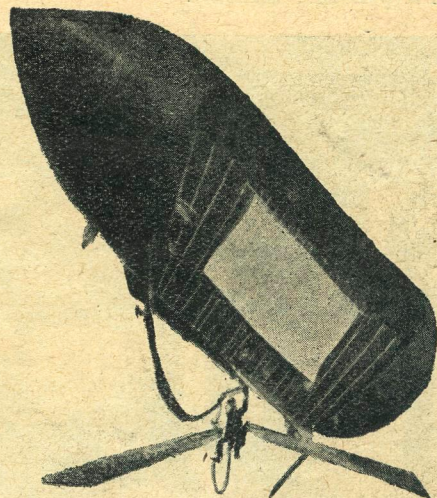
„Хотів перелетіти з Рогані до Харкова. Піднявся я легко, пролетів верстов 7. Обірвався ланцюг (приводе до крил). Довелося робити на одному крилі. Спустився в лісі“. Після цього спроб не робилося.

Не було коштів, не було підтримки. Лікар Данилевський їздив до столиці, просив, добивався, та в установах на ентузіазм людини, що все життя віддала великій і цікавій справі, не знайшлося відгуку. З вірою в те, що його винахід матиме практичне значіння і вмер невизнаний винахідник у великих злиднях недовго перед початком імперіалістичної війни.

Працю К. Данилевського особливо цікаво згадати тепер, коли за кордоном поширилася нова форма спорту—плигання з балоном, наповненим легким газом. Адже ж принцип тут той самий, що був відомий К. Данилевському ще 30 років тому: балон має тільки компенсувати силу притягання землі, а рух приладу керується мускульною силою людини. Але тоді, як закордонні спортсмени можуть зі своїм балоном тільки підплигувати—метою К. Данилевського було давати апаратові певний напрямок за допомогою спеціальних крил, порушуваних людиною. В цьому винахідник випередив свою епоху і може тільки через те й не був визнаний своїми сучасниками.

Ангар д-ра Данилевського

Всесвіт № 24/27

В. І.

ДИТЯЧА КОЛОНІЯ ім. МАКСИМА ГОРЬКОГО

Хто вони, ці діти, що струнко маршують зі своїм оркестром по Харкову? Всі в чорних шароварах і темно-синіх сорочках з білими комірцями—дівчата і хлопці. Важно проходять, суворо додержуючись військових правил. На чолі кожного загону командир, в червоному картузі, виступає по-важно із знанням покладених на нього обов'язків.

А всього лише кілька років, а де-яким із них кілька місяців тому доводилося тинятися по містах і селах СРСР, вишукуючи коштів для існування. Сироти, або вигнані з рідної хати п'яницями батьками, а то й просто самовільно пішовши з дому, ці діти, потрапивши в велике місто, обертаються на хуліганів і дрібних злодіїв. І так доти, поки їх не підберуть і не направлять у дитячий колектор, а потім до дитячої трудової колонії, де їх виховують і привчають працювати.

В 8 вер. від Харкова, в колишньому Куряжському монастирі міститься одна з таких дитячих колоній, що зветься іменем М. Горького і має з ним постійний листовий зв'язок. Так ось ці діти, що так струнко маршують у синіх сорочках із білими комірцями—це вихованці цієї колонії. Понад 300 чол. колишніх безпритульних дітей живуть там, навчаються і працюють. Колонія організувалася в 1921 році під Полтавою та через те, що завданням її було, як найбільше охопити дітей, потрібно було більше приміщення і колонію перевезли в Куряжський монастир.

Праця підлітків у кузні

Силами вихованців було відремонтовано приміщення для житла й господарства. Всіх вихованців за виробничим принципом розбито на 25 загонів, на чолі з командиром-інструктором із вихованців, що визначилися своєю активністю в роботі. Керування колонією покладено на раду командирів на чолі з завідателем колонією. Кожен загін має свою спальню, своє місце в їдальні, своє господарство. Праця й навчання—гасло вихованців. В колонії є майстерні: столярна, шевська, швацька, кузня, електро-станція, де працюють виключно вихованці. Приймається замовлення на столярні, ковальські й інші роботи. Електро-станція дає світло колонії і сусідньому селу Куряжу.

Тепер у майстернях працює мало вихованців, бо настала гаряча весняна робота в полі. Колонія обробляє 72 гектари землі, сіючи харчові трави, буряки і розводячи городи. Поле ореться „Фордзоном“ під до-

День відпочинку—гра в волейбол

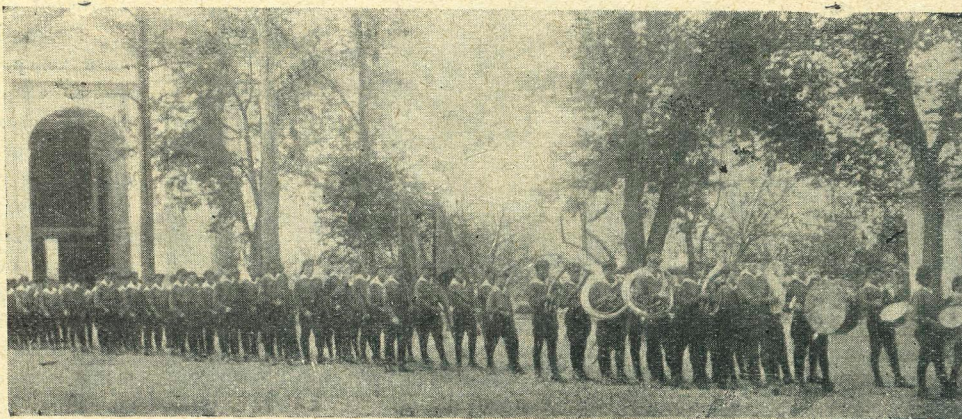
глядом досвідчених агрономів. Другий трактор системи „Запорожець“ пристосовано для пуску в рух варстатів майстерень.

Трудовий день колонії розподілено в суворому порядку: о 5-й год. ранку встають, прибирають і чистять помешкання, прибирають та годують худобу, потім снідають і починають роботи в майстернях та на полі. О 12-й год. обід, після обіду година відпочинку, а потім знова робота до 4-ї г. Після роботи відпочинок і початок культурно-освітньої роботи в клубі. Два великих світлих клуби: один гучний, а другий—тихий, як звуть їх вихованці. В першому влаштовується різні ігри, вистави і концерти, а другий призначено для занять, читання і засідань ради командирів. Велике світле приміщення школи семирічки заповнено учнями-вихованцями. Кращих учнів по скінченні посилається до ВУЗ'ів. Тепер у ВУЗ'ах навчається 29 чол. вихованців колонії і що літа вони приїдять на канікули додому в колонію на відпочинок. Цими вихованцями колонія пишається.

Вихованці зовсім задоволені своїм життям у колонії, охоче підчиняються усім правилам та заздалегідь обдуманим розпорядженням своїх же товаришів—командирів окремих загонів, беруть активну участь у всіх працях та розвагах, що ними заповнюється трудовий день колонії, а про своє минуле серед безпритульників згадують не інакше, як з огидою.

— Є в нас спортивні гуртки,—росповідають вихованці,—і ми дуже любимо спорт; граємо в футбол, волей-бол, робимо гімнастику, це корисно для здоров'я.

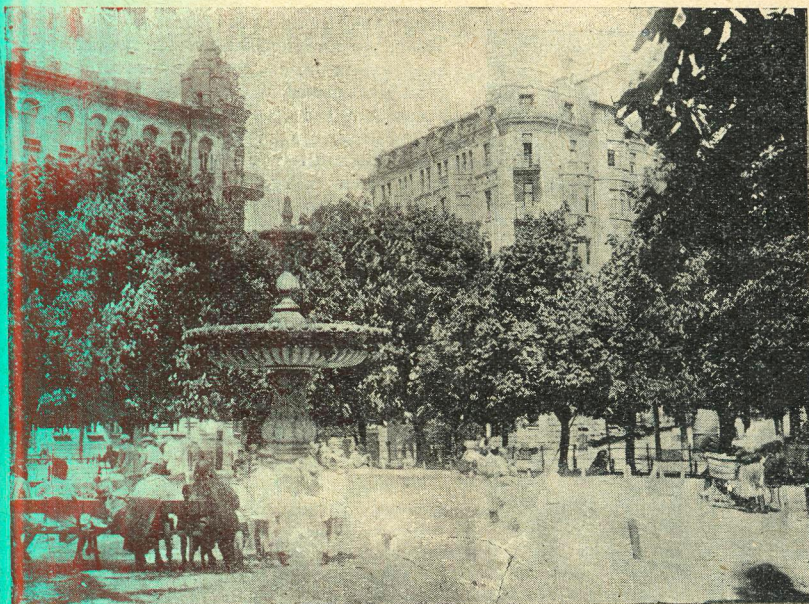
І справді, подивіться на цих дітей: жодного замученого обличчя, всі здорові, веселі, почувається огида при спогаді за минуле вуличне життя. Наука і праця зробили своє діло. Треба працювати і вчитися, щоб стати корисним для суспільства—ось гасло в роботі вихованців і вихователів дитячої колонії ім. М. Горького. І гасло це виконується повністю стараннями самих вихованців колонії. Не дивно після цього, що дитяча колонія ім. Горького займає одно з перших місць серед наших виховавчих закладів.

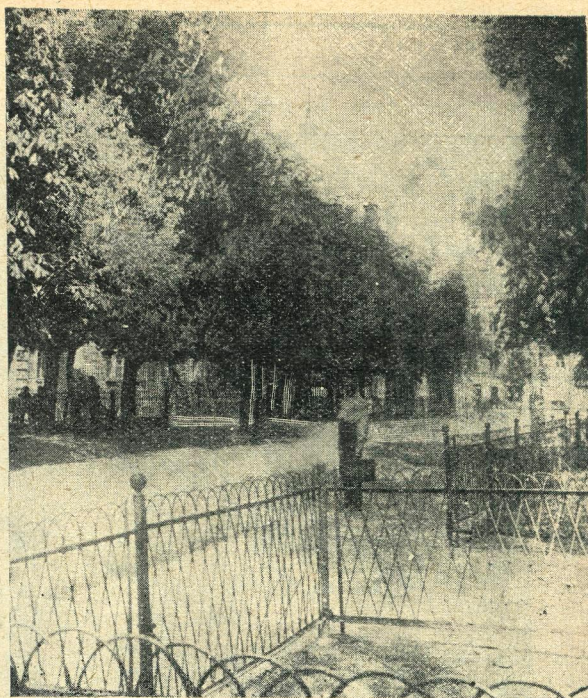
Парад вихованців колонії

ВЕСНЯНИЙ ЦВІТ НА ВУЛИЦЯХ КИЇВА

Скверик біля театру ім. Леніна

Гімназіальна вулиця. Каштани в цвіту

Поміж високими мурами будинків-велетнів наших великих міст, ніби в глибоких канавах-щілинах, куди так важко зазирати навіть промінням сонця, завжди стоїть одноманітний галас, галас вулиць великого міста. Автобуси, трамваї, автомобілі, візники, вічні юрби людей, ось усе те, чим живуть завжди вулиці наших міст.

Не знають і не бачуть мешканці таких великих міст того, що десь за цими тісними мурами галасливого міста Весна святкує свою перемогу, що сонцем залито все й усе цвітом цвіте, радіє. В місті: галас, курява, мури, а там буйним цвітом розпустились садки. Особливо нещасні з цього боку мешканці наших „столиць“.

Рідкий виняток тут являє собою місто Київ. Споконвіку це стародавнє місто було „містом-садом“ і яке воно чудесне буває повесні. Оповітий садками, парками, бульварами, алеями, з обсадженими деревами вулицями, Київ справляє враження якогось велетенського парку, де так мальовничо росташувалося велике місто.

І от зараз, цього року, хоч і запізнилася трохи весна, а погляньте, яка вона розкішна стоїть на вулицях цього міста з півміліонним населенням. Цвітуть садки, цвітуть струнками

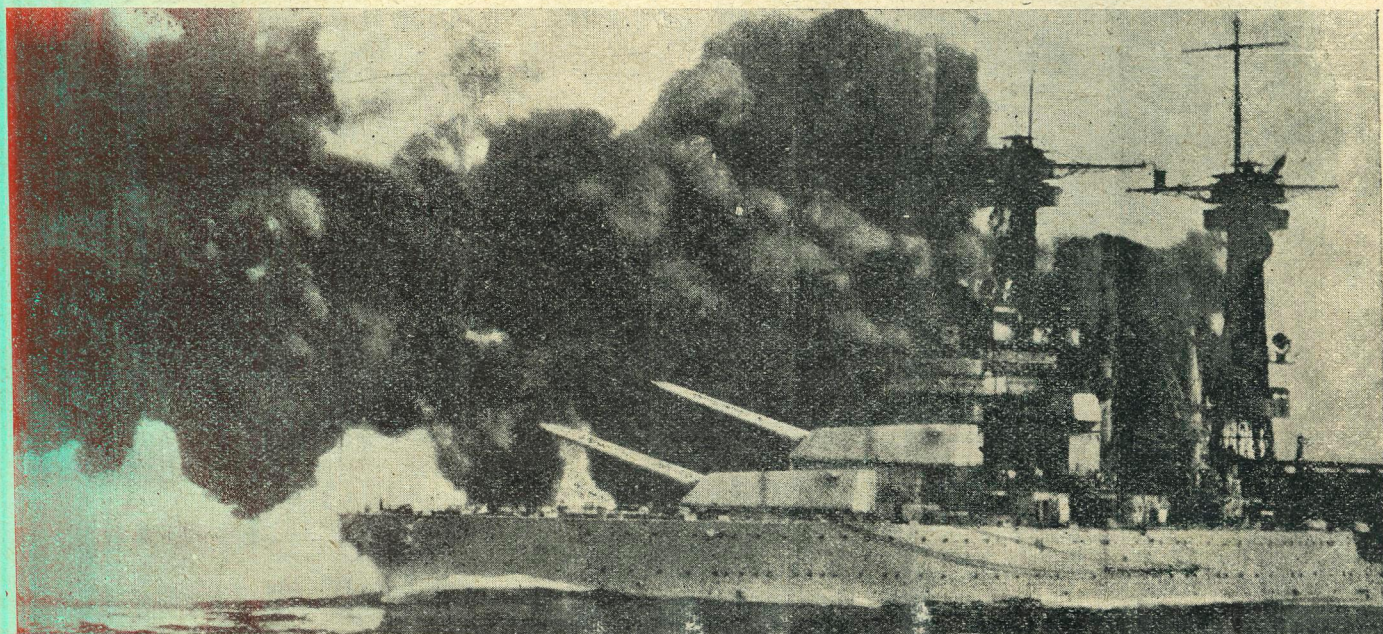
рядами по вулицях насаджені столітні каштани, цвіте бузок, зеленими рядами, ніби якимись мурами стоять тополі Шевченківського бульвару, що ростягнувся вдовжину на де-кілька верст.

Идучи вулицями Києва, всюди чуєть подих природи, бачите, яка розкішна весна відбувається навколо, якими пахощами віє з цих дерев. А попід цими велетнями-деревами йде своєрідне життя міста, поспішають кудись заклопотані люде, дзвенять трамваї, швидко пробігають автобуси.

А загляньте в якийсь садок удень, коли розпечене сонце високо стоїть над містом, загляньте, в такий садок з цими розлогими каштанами, вкритими цвітом. Там поруч із цвітом буйної весни різнобарвною плямою грає дівтора. Рясно завітчені бувають тоді доріжки садку цими дітьми. Ними обліплений тоді камінний підмурок водограю, ними, ніби якимось яскраво-кольоровими квітами всипано просторий майданчик навколо водограю, залитий весняним сонцем.

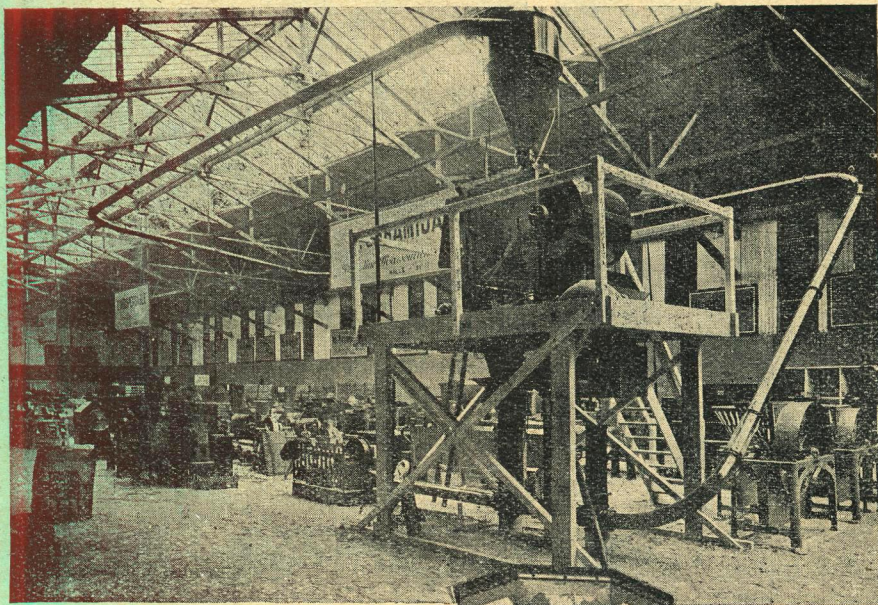
А вночі, коли поміж цими деревами на легких залізних вези-рунчастих щоглах яскраво засвітаються електричні лампочки й коли освітяться це легке зелене з квітами кружево дерев, тоді вулиці міста набувають особливої краси.

М. Павленко

Американська військова флота демонструє свої сили

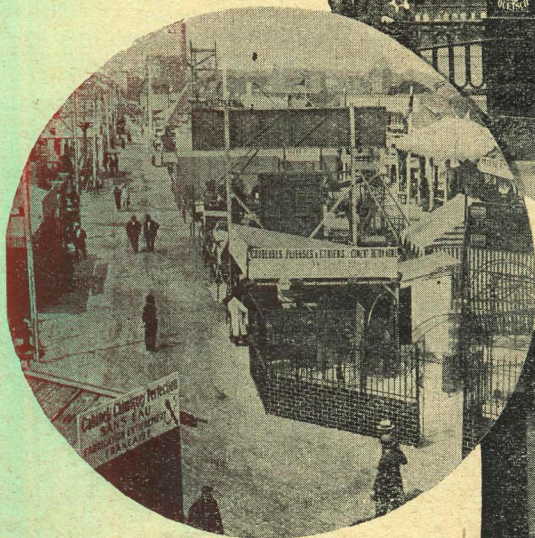
ПАРИЗЬКИЙ ЯРМАРОК

Кореспонденція О. П.

ПОЧАВСЯ паризький ярмарок. Він займає зараз біля 230 метрів під Парижем на спеціальному виставочному ярмарочному полігоні. Цей рік фірм, що беруть участь в ярмаркові більше, ніж було в минулому році. Та все ж ярмарок не задовольняє цілком, та це й зрозуміло бо після

чого такий величезний натовп цілий день? Тому, що на спеціальних виставках тільки спеціальний крам, що цікавить лише певні кола населення, а тут цікаво всім, тут є і для дітей і для дорослих, тут і кіно і моторчики, що за франк возять геть по усій ярмарці. тут і цукерки, можна купити авто, хату, придбати для неї все, що потрібно в господарстві, одягтися, взутися, наїстися, полікуватися і навіть замовити собі труну, похід до могили і пам'ятник на могилу—все, що потрібно людині від народження до могили, ви тут знайдете і можете купити.

Саме оце приваблює парижан, а ще більше парижанок та чужоземців, що їх дуже багато вештається по ярмарку—особливо чужоземців. Бо зараз Париж більше

спеціальних виставок сільсько-господарських машин, сільсько-господарських виробів, машинознавства, техніки, радіо-виставки, краму загального вжитку, будівельної то що — те що зараз на ярмаркові є лише частина. Багато фірм машино-будівельних—не менш ніж на спеціальній виставці, багато фірм по радіо-апаратурі, але менш ніж на спеціальній виставці, немає поля, де випробовують трактори, де об'їздить коней, не демонструють худоби, немає тих крамниць—навіть павільйон винаходів слабенкий—дійсно нового немає нічого. Чим же бере ярмарок,

американський, ніж французький—так глузують парижани самі з себе...

СТРУПИ СХІДНОГО ПОБУТУ

Нарис М. Поляновського

БЛИЗЬКІСТЬ кордону, велика кількість контрабандистів, недавня радянська країна, ось причини існування сили опієкурильних, морфінілових, банківських і домів розпусти.

Вони скрізь. У Владивостоці, Хабаровську, Благовіщенську, Нікольську-Усурійську. Загляньте у відділ пригод першої—ліпшої з далеко-східних газет і ви обов'язково прочитаете про викриття опієкурильних, затримання контрабанди, або жертву якого-небудь притулища, де процвітають хінські запальні ігри.

— Опієкурильні—хто не чув про них.

Мені рішуче пощастило цього вечора. На балконі зустрівся молодий хінець, що трохи говорив по руському. Ми були знайомі, здається колись я говорив йому про бабажання побачити притулища.

— Хотіли-б ви подивитися ян-гон?

Хінець влучив у точку.

Ян-гон—опієкурильня, та як пройти в неї та ще з фотоапаратом, що його в кишені не сховаєш. Хінець розвіяв сумніви і за хвилину ми рушили вглиб слободки.

Вулиця Калініна—це русько-хінський кордон. Досить звернути з неї сюди, щоб перекоонатися, що тут вже не наше, тут все хінське, навіть кличуть тут по хінському. Вдень на цих вулицях майже нікого не видно, та зате у вечері тут повно хінців, що приходять сюди з Шанхаю, Кантону, Чіфу і Квантунського півострову.

Разом із супутником попадаю в камінний мішок, і, пройшовши лабіринти коридорів, закутків, завішаних смердючими мішками та рогами, через низку дверей попадаю туди, куди поспішаю, ніж на секретне засідання Наркомзаксправ.

Це—опієкурильня.

За це краде від слів говорили подібні до воскових ляльок люди, що лежали на критих матками полах. Де-які вже випустили ляльки і лежали в наркотичному трансі, інші жадібно втягували опій через ляльки, від спиртової лампочки.

Ці кістяки, обтягнуті жовтою шкірою, розкинуті у наркотичному сні, викрикують нескладні слова, та варто їм хоч на хвилину опанувати себе і вони ладні забити кого-завгодно за нову порцію зілля.

Отакі курці опіуму.

* * *

В морфініловку пройти далеко легше.

Багато їх розкидано по передмісті і майже всі вони містяться в поганих дерев'яних фанзах. Кілька коротких хінських фраз і нам відкрили двері. Опинившись за дверима відразу потрапляєш у купу тіл, що валяються на долівці в ворохах ганчір'я.

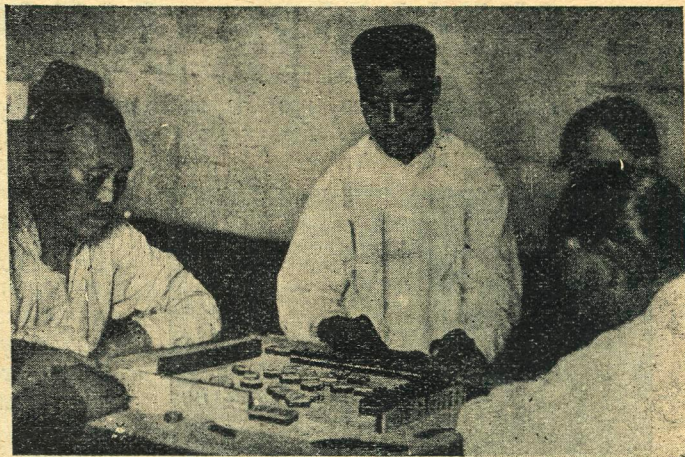
Покалоті брудними шприцами вони опухли, покрилися болячками і струпами, та люди не зупиняються: шприц переходить з рук у руки і часто разом із дозою морфія в тіло вгоняється сифіліс.

Невиразне мимрення, стогін, крик—стоять в морфініловці. Тут же щось подібне до жінок з розпатланим волоссям, опухлими обличчями, синяками. Кожний морфініст—злодій-рецидивіст. Позбавте його на час морфія і він піде на що завгодно, щоб роздобути його. Це добре знав хазаїн притулища і використовує по своєму. Сьогодні—дає морфій набір, а завтра—жене.

* * *

В інших місцях мені довелося побувати з агентами каррозшуку.

Коли на гуркіт з-за дверей „хази“ ламаючу руською мовою говорять „почекайте“, міцніше стис-

Хінський притон. Грають у доміно

кує рука револьвера в кишені. „Почекайте“—погана прикмета. Можна сподіватися або зрадницької кулі з-за дверей, або, коли відчинять і впустять—там в „малині“ нікого не виявиться, або „змиють“ в спішному порядкові речі—докази. Випадково агентів пощастило скинути заціпку і ми застали в фанзі багато людей, що грали в банківку.

Банківка—найзапальніша гра і сезон її тоді, коли поспіває мак. В цю пору хінці знаходять собі роботу на збиранні врожаю і тоді процвітає запал, і множить по слобідці банківка, хінське доміно, кості. І зароблені тяжкою працею карбованці перекачуються в кишені ненажерливих хазяїв притулищ. В ці дні гра йде відразу на кілька сотень карбованців і рідко хто йде звідси з паркою виграних карбованців.

Сіруватий, брудний світанок оповівав слобідку, коли ми попали в хінський дом розпусти.

В домі був гість—хінець і цей „річковий“ доказ стурбував огидну стару мегеру—хінку, хазяйку притулища. Стривоживши безліч тараканів, із свічкою в руках, вона виштовхнула з кабінетів худорлявих заспаних хінок, вбраних у чорні шаровари і залязнені курточки.

Спочатку хазяйка пробувала запевнити, що дівчата „навчаються“ в неї швацького ремесла, та потім, коли на світло виповз виданий у Харбін паспорт однієї з дівчат—ми прочитали:

Фин-Сю, 17 років. Проститутка.

Маленький стрункий Фин-Сю ледве скінчилося повних 12, коли батьки бідняки—хінці продали її в Росію в якийсь притулище, аби тільки позбавитись зайвого рота в сім'ї.

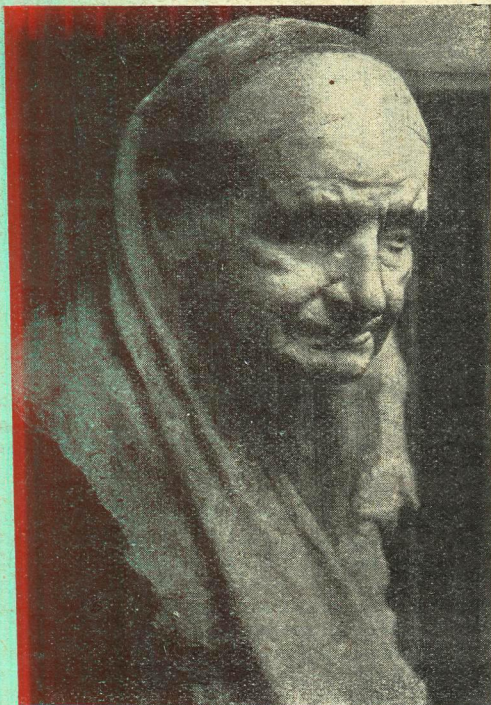
„Ці кістяки, обтягнуті жовтою шкірою, розкинуті у наркотичному сні, викрикують нескладні слова“...

СКУЛЬПТОР АРОНСОН

Стаття А. Альфа

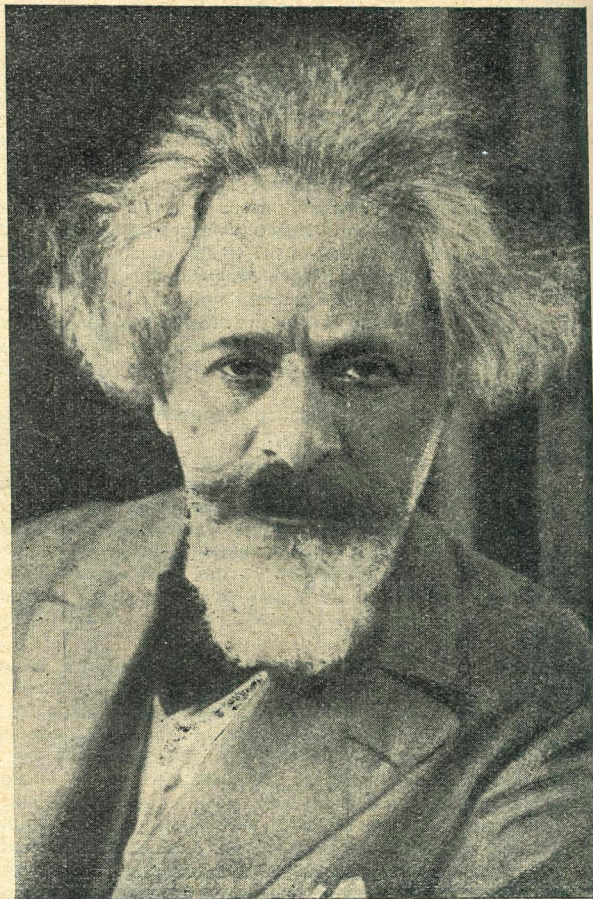
НЕ вважаючи на те, що Наум Львович Аронсон народився в Росії і ніколи не поривав зв'язку зі своєю батьківщиною, вся його творчість належить Франції.

Бабуся

Французьке мистецтво, своєрідна французька пластична культура, були тим магнітом, що 36 років тому притяг молодого учня Віленської художньої школи до Парижа, що назавжди став його другою батьківщиною.

Тяжко охарактеризувати творчий шлях Аронсона, його мистецтво не знає різких етапів розвитку, не прокладає нових шляхів, воно не зв'язане з жодним з численних сучасних паризьких художніх угруповань. Творчість Аронсона вільна від всякої надуманості, усякої

Скульптор Аронсон, що прибув нещодавно з Парижа для роботи в СРСР

аналітики, і серед боїв сучасного мистецтва Аронсон завжди лишався нейтральним, упевнено відбиваючи в каміні та бронзі раз на завжди знайдене коло образів.

Сам митець вважає за переломний момент свого розвитку, за рік художньої діяльності, 1905 рік, відколи починається безупинний і незатьмарений жодною невдачею шлях митця до чим раз більших успіхів та популярності. Визнаний скульптор сучасної Франції, що про нього з захопленням пишуть найвидатніші представники французької художньої критики — Вітраж і Поль Леон — Аронсон мав щастя не стикатися з консерватизмом громадської думки і легко завоював загальне визнання.

Секрет цієї незатьмареної жодною боротьбою слави Аронсоної полягає в традиційності його творчості.

На сучасну скульптуру величезний вплив зробив многогранний творчий геній Родена; його найближчі учні Бурдель і Аристид Майоль в своєму мистецтві розвинули кожний одну з сторін многогранної художньої спадщини Родена. Бурдель типовий художній епігон, взявши за зразок поворот до модерністської, стилізаторської та декоративної скульптури, що намітився вже в деяких роботах Родена, дав мистецтво на погляд ефектне і блискуче, та внутрішньо пусте, що еклектично переробляє найрізніші художні епохи та стилі. Майоль, найцікавіший скульптор сучасної Франції, є справжнім

Етюд для погруддя В. І. Леніна

продовжником Родена; він вивів сучасну скульптуру з безпорадності імпресіонізму, повернув їй повноту суцільного пластичного сприймання і намітив на шляху неопримітивізму майже втрачений зв'язок із класичним мистецтвом Греції та Відродження.

Обидва ці митці, що зробили великий вплив на сучасне художнє покоління, належать новому часові, вже стоять по-за колом роденівського мистецтва.

Аронсон, не будучи, як вони, безпосереднім учнем Родена, сприйняв його творчість у всій її широті, вона для нього не вихідна точка для дальших формальних шукань, а невичерпна скарбниця, звідки він бере високі зразки для свого тонкого мистецтва.

Споріднення з Роденом у Аронсона підкреслюється ще тим, що він ніколи не переставав, як Бурдель або Майоль, бути імпресіоністом, хоч треба зауважити, що, як і в Родена, самим імпресіонізмом творчість Аронсона не обмежується. Цією-ж наступною залежністю пояснюється і те, що Аронсон лишається після Родена найбільшим митцем скульптурного портрета, галузі, де імпресіонізм був найдужчий і що досі ще не вийшла в коло формальних шукань молодого мистецтва.

Загально відомі Аронсоновські погруддя Пастера, Толстого, Бетховена, зразки великого портретного мистецтва, не виходячи за межі роденівського кола ідей та форм, сильно, однак, відрізняються, як і вся творчість Аронсона, від них іншою настроєністю, як що можна так висловитися, іншим тоном почуття.

Роден—борець вдачею, і драматичної сили повні кращі його роботи, у нього багато не тільки від гармонії античних митців, але й від титана Мі-

Після погрому

Аронсона, його „ліричність“ накидає на всі його роботи відтінок утихомиреності, що обмежує їхній діяпозон та разом з тим надає їм своєрідної краси.

Жовтизною осіннього листка, солодким сумом романської культури віє від численних робіт Аронсона, далекого в своїй творчості від мистецтва сьогоднішнього дня. Він швидче приєднується до епохи великих французьких імпресіоністів, що вже відзвучала.

кель-Анджело — Аронсон вносив у свої роботи ніжний струмок лірики, що надає їм особливої інтимної краси, особливо ясно проступає це в його жіночих торах.

Митець ніколи не цурався соціальних тем у своїх роботах, його різцю належать: і символічна, що опустила руки після розгрому 1905 року „Росії“, і роботи, створені як протест проти світової війни та єврейських погромів, однак, всі твори не належать до найсильніших в його творчості. Традиційна художня консервативність

Фрагмент (мармур)

Бетховен

В Полтаві, на площі ім. Леніна закладено будинок текстильщиків. Протягом двох сезонів буде збудовано, за проектом інженера Сіпітого, двохповерховий будинок на 16 квартир для робітників-текстильщиків з загальною площею 196 кв. саж., що коштуватиме понад 100,000 карб.

Оповідання **РАБИ** П. Загоруйка

ПРОЗОРИ дні, овіяні невбачним смутком, тихо минають. У слід їм листя зів'яле килимом шлях з червinkової туги стеле.

Дні—тіні прозорі, ступають нечутно крадькома і зникають геть.

Насовується, облягає ніч. Опирається в верхів'я Карпат і гнобить своєю темрявою по цей і по той бік гір, на широких полях, на галицьких просторах.

Здається, і краю не буде цій ночі—довга як сама вічність... Прозорі дні з журу вечірньою—зникли.

Кажуть що радість за річкою...

Коли до Грушківців ввійшли жовніри в синіх строях—село наче вимерло. Газди позамикали хати і насторожено виглядали на вулицю крізь вікна.

Тодор Дмухнюк мав чого боятися. Хотів був утікати зі всіма своїми, але якось сталося так, що не встиг і залишився.

Ще з правого боку села важко гупали гармати і шибки бряжчали, породжуючи надію.

— Ой сараки ми сараки,—хапався за голову Тодор, заглядаючи в вікно.—Тепер же буде нам за той ревком.

— А ти сі не жури, старий; може як раз повернуться, а ні, то нічого не вдієш. Повернуться не сьогодні то завтра,—розважала Софія чоловіка.

Гармати затихли; насовувався вечір, а за ним і ніч. Надія гинула, і думка пошматована, шукаючи поради, перегукувалася через плоті.

— Агов но, Базилію! Чи вже й справді пішли й не вернутьс'я?

— Пішли, мой бре, пішли. Не встояли. Не сила здолати пикатих. Помочи немає, бадіку.

Сумом обгорталося село за тими, що десь там яругами за річку йшли, заговувати рани. А за ними туга червinkовим золотом стелила шлях наздогін.

— Вернітес'я...

За плотами никли голови, під стріху стрижені. Безсило бралися негнучкими пальцями за кілки і бездумно чекали тих, що входили вже з лівого боку в село.

— Вже йдуть, бадіку, йдуть по наші голови жовніри в синім.

— Го-го мужицькі голови не кавуни, Базилію. Мужицькі голови вдадуться їм у тямки, мій свате.

На краю села верещала якась жінка і комариним писком плакали діти.

В село Грушківці входили легіоністи—галерчики.

— Базилію!

— Гов!

— Тікаймо, братці, хоч у береги.

— Та чи ж поможе, мой?

— Перечекаймо... Хай ущухне, бо з'опалу можуть застрілити, як пса.

— А мо й ні... Ади, який счинили гвалт...

— То-то б'ють пастуха. Рейвах, бадіку, по селі пішов, що й дітись нікуди. А діти як щенята скигаль—мой, мой...

Насторожено шепталися по-за хатами, присідали до землі, наче вrostали в неї. Шукали порятунку.

Крик, що спочатку був одиноким, зростав і ширився. В безсилах корчах болю билося село, збите кольбами.

— Пани прийшли.

— Вигибаємо.

Перешіптувалися трівожно з захованою зненавистю і межами як тіні—схильці тікали в береги шукати порятунку. На потаку кидали росичинені хати з дітьми, що притаїлися по кутках і з жаху вже не могли й кричати. Ховалися.

А за річкою, за верболозом, що поріс кущами, з тамтого боку розстріляна жовнірів у синім, залізним ланцюгом наближувалися. Зашморгнула село і стискала його чим раз міцніше. Та хто ж то знав, що там розстріляна? Воєнної науки вчилися мало. Ще за цисаря клали голови на Альпах, коли билися з волохами, та й того.

— Бадіку, мой, і там жовнірі!..

Скам'яніло стало. А думка так важко повертається, як сирій віл. І в грудях холодно, неначе там шматочки криги.

— Чого ж вони стріляють? Чи то ж не видкося, що ми без крісів, голіруч?..

Наєупроти, з тамтого боку, вклякали і з кочина бухкали. Хутко стукали замками, досилаючи набій—стріляли.

— Ще й машиновий кріс завели, а він так тукотить. Так витанцювувє.

А з цього боку конопі, поставлені сушитися,—валяться од вітру. Головами під стріху стриженіми никнуть до землі, а вона потріскана, суха, спрагненими щілинами п'є червоне вино. Утихомирює згагу.

— О, ей! Базилію, чого ти впав?—питав Тодор присідаючи, вхопившись за бік.—Ади як листя обліта од куль... Ге, це не так вже файно. А таки так не втнете, як ми в горах проти волохів...Базилію чуєте? Ось так мене стрика з боку. Еге-ге-ге тай починає пекти як вогнем. А листя сиплется... Обліта неначе в-осени... Як би то Штефаник та догадався винести води, бо так палить, так сушить у роті. І чого? А Базиль заснув, відпочивав. Бач у холодку заснув. Хоч би зігнати з нього муху, бо то ж такі, що й відпочити не дадуть. Ади яка на лобі сіла. Червона, чи то мені ввижається... І руки мої такі стали важкі... Ну й хлопчисько той Штефан, ще й досі не несе води... А листя сиплется...

Пан-отець горював казання:

— Отак то, людоньки мої любі. Не треба противитися владі, бо вона від пана бога. А вони знайдуть собі царство небесне на небі.

А їх лежало сім і в списках, [поданих паном] отцем капітанові в білих рукавичках, чисились також вони з поміткою—бунтівники червоні. Бо хіба ж не-бунтівники тікатимуть у верболозі?..

— Прийми, господи, їхні душі в обійми Авраама.

Молодиці плакали невимпаканим боєм. Туга билася під-

різаними крильми. Стогнала стогоном. Позаду стояли бадіки з насупленими бровами і їдсь під стріхами ховали щось, що пан-отець не докопався.

Софія повернулася з двинтаря неначе в пустку. Хата ще чорнішою стала. Вгрузла в землю по самі вікна. По кутках пообвисало павутиння.

— Ой, як же ж ми з тобою будемо гадзувати, Штефанику мій любий. Ой як же ж їстоньки заробимо собі,—говорила Софія до Штефана, хитаючи головою.

Важка жура застигла у неї на обличчі. Дрібними зморшками лягла біля очей, що були сухі без сліз, бо згоріли від болю.

— А ви мамо не журіться. Я за те літо наймуся пасти гуси, а підросту то буду бити жовнірів панських. За татка не подарую їм.

— Ой не кажи так, Штефандію, не кажи. Бо ще й тебе візьмуть. Вони не подивляться, що ти мале.

Штефаник крутив головою. Сперечався. Щось думав, і коли додумався—таємне рішення лінією упертою намалювалася на дев'ятилітньому обличчі, і лягло зморшками біля рота. Дні звичайним колом закрутилися.

Безрадісні, безпросвітні. Ишли повз і повз, повні страждань і злиднів.

Гострий біль помалу вщухав, задишалася важка жура, що камінем гнітила душу. Надходила зима, погрожуючи синім холодом з-за Карпат.

У хаті, за гливняком, вибиваючись із сил, Софія прала людям. Просиджувала до ранішніх зір, а заробіток був малий. З ляком і надією чекала весни. Надія була—парцеляція землі, може що відріжуть на сироти, Ляк був—вагітність. Буде двох. Штефаник і це... А коли не дадуть, що робити з дитиною?

Махно зі своїм чорним штабом у польськоку таборі напередодні процесу в польському суді. Махно в першому ряді—другий зліва

Нещодавно в Харкові було урочисто відзначено п'ять років існування педагогічного журналу „Шлях освіти“. На фотографії президія урочистого засідання в клубі „Червоний учитель“. Промовляє т. Я. Ряппо

Прислухалася до своїх дум, до вітру, що вовком завивав під хатою, і прjala, прjala. Вела довгу кострубату сіру нитку, нудну, як своє життя, і чекала...

— Земля наша, не дамо осадникам...

— Наші діди і ми кривавидею-потом зрошували її.

— Чи то ж видано таке, щоб комусь її давати.

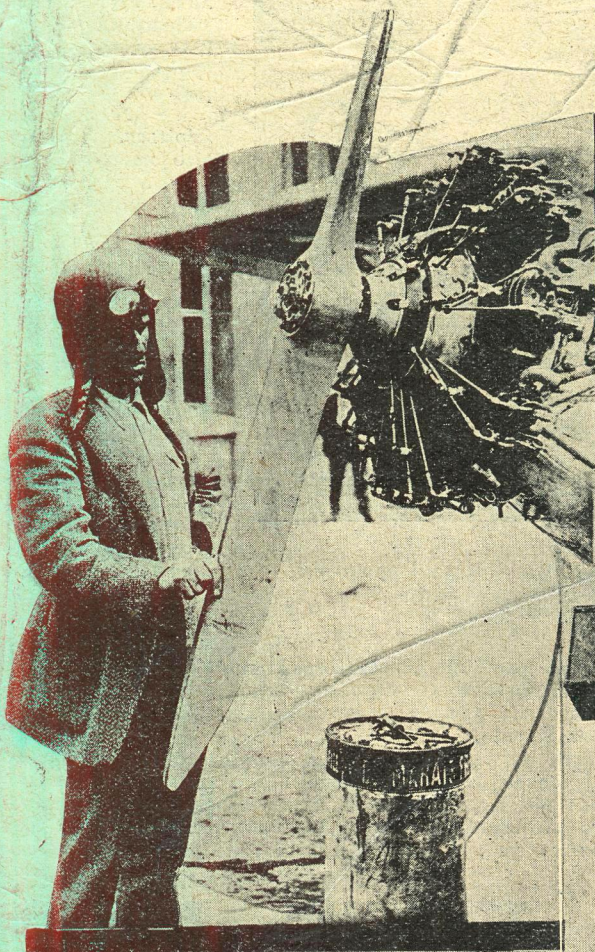
Галасував сход, що зібрався біля облупленої школи. Солтис, посміхаючись у рижі вуса, поглядав на збентежену юрбу, що починала стихати. Гнів і обурення юрби помаху згасали, наче багаття, куди не підкидали дров. По боках бралось сірим попелом — затурканими буднями. Передні, що кричали на початку сходу, ніяково відсовувалися назад, а потім пірнали, змішуючись у сірій купі.

— Та хіба ж можна отаке говорити панові Солтисові? Нехай уже буде панський розпорядок. Хіба ж видано, мой, щоб

мужик та нарікав? — говорили ті, що задишалися попереду. Скидали шапки, вклонялися, по-рабському гнули спину. Заглядали улесливо в вічі, як пси.

— Га, то ж дейкають бадіки. Чутки по селі плетуть, що землю не нам дадуть, а комусь іншому. То-то таке видумують. Хіба ж можна?

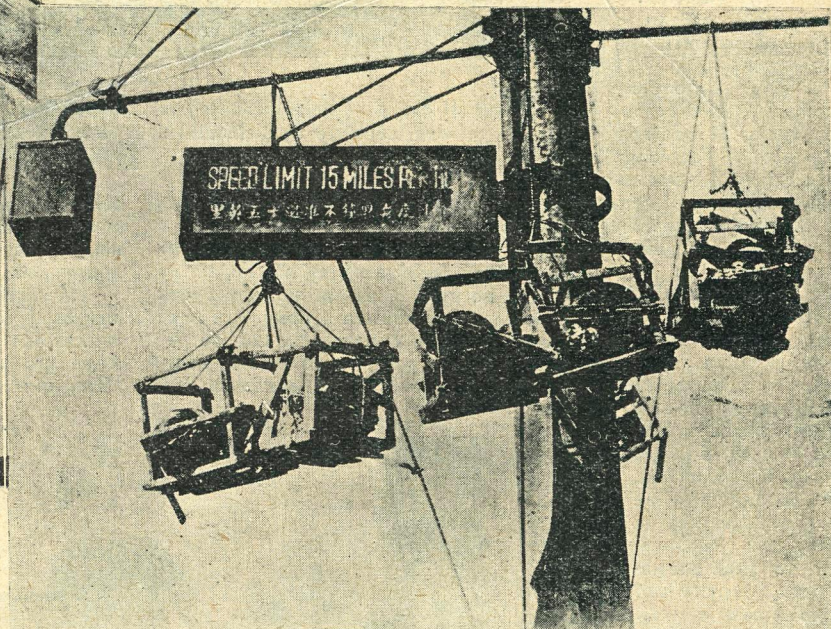
Софія також стояла в юрбі, з великим животом, і жадібно прислухалася до розмов. Ловила кожне слово і дзвеніло воно в ушах, налите радістю. Думки вихрило. Спліталися зони і гналися одна за одною наздогін.

Французький пілот **Торе**, що має скоро летіти по маршруту Париж—Москва

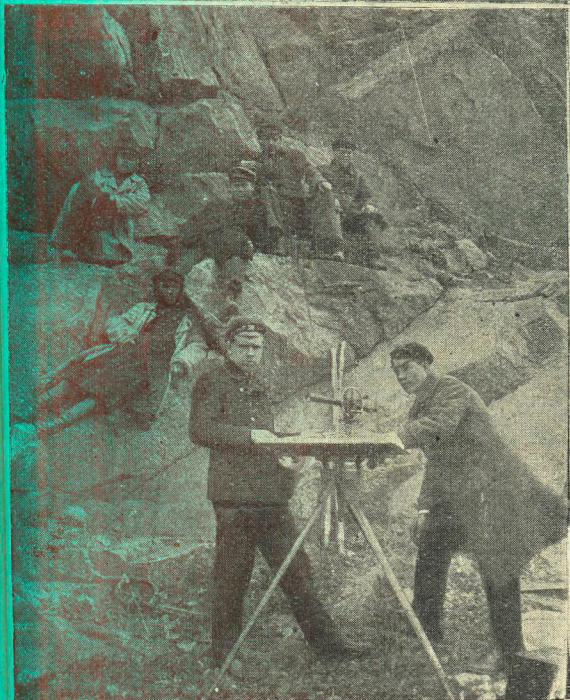
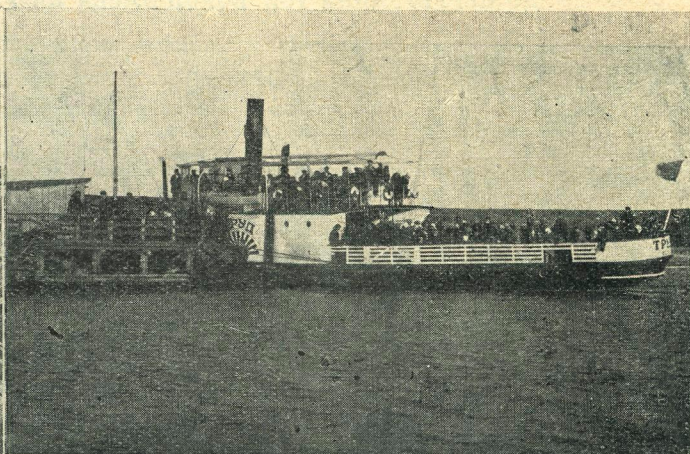
13—15 травня відбулася конференція Малої Антанти. Міністри закордонних справ: ліворуч Румунії—**Митиľінау**, чехословацький—**Бенеш**, Югославії—**Мері́нкович**

Голови покараних робітників підвішено в дерев'яних клітках до стовпів на вулицях Шанхая

В Шанхаї, на вулицях міста, підкуплені англійськими імперіалістами контрреволюційні війська розстрілюють хінців робітників.

Вгорі: будівництва водоподавальної башти для Дніпрельстану (Кічкас, правий беріг Дніпра). Праворуч: екскурсія на Дніпрельстан пароплавом „Труд“. Ліворуч внизу: скеля Тараса Бульби, що в неї буде впирається головна гребля (лівий беріг Дніпра). Праворуч—пристань геодезичного підділу при Дніпрельстані в Кічкасі

— Як би хоч клапчик. Скопала б усею сама дочиста. Днювала б і ночувала б там із ризикам, а бульби взяла б у когось на відрібок. То ж маєте—зима, не жарг. А в мене під полом мандибурочка—одна в одну. Не померзне в хаті. Буде юшка кожен день, а Штефанік любить печену в мундурах...

Думки обірвалися враз і журавлями-піринками розлетілися недоладні. Сход житом колосистим у вітер похилився на лежу—зітхнув.

Софія хотіла зрозуміти, про що говорить Солтис, але чогось дова, здавалося б такі прості, звичайні, що чувш їх по кілька раз на день, не лізуть у голову, відскакують як верболіз у бурю, що от здавалося б приляк—прилип уже до землі, аж ні—знову випростовується і гнеться в інший бік.

— Зима... а тут тобі й ні бульбочки...—засковзала розвігнана думка, сполохана словами Солтиса.

Поволі починала розуміти сказане. Отетерено дивилася злякана на скам'янілі обличчя, шукаючи поради. Простовхувалася наперед, щоб сказати щось таке, від чого здивувалися б усі. Сказати ту велику правду, що ось тут крутиться в голові, скопана од усіх, а вони її не знають, а коли б знали... Коли б сказати отак, як ось зараз... щоб хоч не забути. Та як воно так, що вилетіло все з голови. Ось тільки—тільки думала про це і на тобі—загубила.

Як раб зігнула спину, вклонилася Солтисові. Кланялася всім благанням.

— Паночку мій любесенький... Людоньки добрі, не відкажіть... змилюється, наріжте мені хоч пів моргу, бо то ж зимою так бідуємо у двох із Штефанцем. А тепер іде...

Сход зігнутими постатями ростікався в усі боки. Кожен із обою ніс якусь нову думку, що виникала десь сама по собі вигрівав її—випещував, аж поки вона не ставала зрозумілою.

Солтис побідно набивав люльку і дивився в слід тих, що йшли. Насупроти стояла Софія і говорила про зиму, про холод про бульбу.

— А ти чого ще тут, кобіто? Йди собі, сход скінчився.

— А земля?... Пів моргу. Хоч би бульби на ній...

— Яка земля тобі там сниться, варіяток? Ти ж чула, що я говорив? Мужикам ні клаптя, а тільки осадникам, вони за тих червоних. А твій чоловік був також у них, то як же тобі дати?

Надія, що її так довго пестила, гинула. Трусилися ноги, й важко загупало в голові.

— Зима-ж-но, гей! То-то ж не жарг...

А Софія родила.—Зітхали бадіки. Бо знали, що дитя буде зайве, буде тягарем для Софіїних злиднів. А Софія вже на другий тиждень з мішками під очима копала грядки у пан-отця за охрещення, бо не мала чим заплатити. Бо так не годиться. Треба ж і для пана-бога щось зробити.

— Відроблю кілька днів, нехай пан-отець моляться за мене,—думала вона і працювала зранку до вечора. Час від часу бігала до дитини, що лежала загорнута в ганчірки на межі голодна, бо в грудях Софіїних нічого не було. Зсохлися від горя, недоїдання.

— Охляла я і в крижах щось січе.

В'дливо тягся день, як те засохле груддя, що розбивала ризикам. Від руху гострий біль пазурами впиная в тіло і шмагував його хижо.

Добре хоч Штефанік щось заробить. Хоч пару корців мандибурки буде, і то гаразд. А він же сьогодні нічого не їв, та ноги такі порепані, в струпах. Ох, крижоньки мої!...

ДО ПЕРЕБУВАННЯ ТОВ. ВОРОШИЛОВА НА УКРАЇНІ

Ліворуч т.т. Яків, Затонський, Ворошилов

В байдужій задумі стозоро дивилася на зігнуту постать жінки блакить і сонце золотило лави струмками.

В білій сутані вийшов пан-отець. Закоханий у красу, з натхненням дивився на луки, що простяглися за городом, на верби, що купами застигли в задумі.

— Дивний діла твої, господи! Яка краса! Яка краса, і те все для людини.— Побожно склав руки і тихою ходою пішов до річки, що в тихому плині застигла, купаючи в собі сонце.

— Благословіть пан-отче,—шелестом осіннього листу прошепотіла Софія, зігнувшись перед пан-отцем. В постаті віковичний раб важким тягарем гнув спину, зхилив голову до низу.

— В ім'я отця і сина, нехай благословіть тебе пан бог, хутко махнув рукою пан-отець відгонюючи щось. Мимоволі глянув на полу сутани, чи не залишилося там брвду.

Софія повернулася до грядок і знову розбивала груддя.

Дитина, стомлена криком, з ростуленими без виразу очима, заснула.

Пан-отець так був захоплений, що забув зачинити за собою хвіртку і велика сіра льоха вийшла вслід за ним, чи то попатися, на рові чи може й сама, захоплена весною, милувалась творінням „божих рук“.

Пройшла ровом і в зацікавленій свинячій задумі зупинилася біля купи лахміття з дитиною. Обнюхала обличчя і, почувши якісь пахощі, що дратували ненажерливість, вп'ялася в обличчя. Дитина ледве писнула, булькаючи кров'ю—затихла на завжди.

Льоха похапцем скотила врів дитину, хрумкала ніжні хрящі, розривала на шматки малесеньке тільце, вгрузаючи в нього ногами...

Софія стомлена пішла до рова, погодувати дитину і відпочити самій.

— Але чи мені таки вже й засліпило? Ой господи, та деж воно?

Щось важке насувалося на плечі, але чому і що, Софія не могла зрозуміти, лише бачила перед собою велику, сіру льоху зі скрівавленим рилом, що роздирає ганчір'я цямкаючи.

Тупо дивилася Софія на ганчірки в червоних плямах.

Хотіла отямитись, але думки в'юнами висковзували, опадали в болотяну муть і там важко ворушилися. Перед очима були ганчірки брудні, скрівавлені. А дитини немає...—гострим лезом врізувалась думка на мить, гинучи знову.

— Дитину з'їла свиня...—кінєць-кінцем гостро зрозуміла Софія.

— Дитину мою...

Рвучко схопила скрівавлене ганчір'я і без дум з боєм гнітючим у грудях, стиснула й сліпо пішла, а в слід очерет сухий похапцем шепотів до верб:

— Дитину...

А в хаті така пустка сліпа. І пліснява смердить спід лави.

І знову блискавкою прояснюється свідомість з гострим боєм.

— Дитину мою... А я ж пану-богові молилася!

Обережно поклати скрівавлені ганчірки на стіл, дивилася вперто на похорні образи в кутку. Крадьком підійшла до печі. Шарнула в куту рукою, взяла коцюбу.

Лютю, ударила в куток і шкло по хаті посипалося скалочками.

Віковичний раб, що так довго спазатурканий, прокидався. Десь бралися нові сили і в голові кружляли бунтні думки, що в закутках були приспані.

Під ногами валялися брудні запарошені шматки дощок, зі святим вони тепер перелякано дивилися і раба, що так довго мовчав, поків гнув спину, а тепер повстав у стрімкому гніві.

Сонце заходило. Кривавим полем'ям пожежі запалило пів неба, обцяючи бурю. Спід печи хижо визирали вечірні сутінки.

Рипнувши тихо дверима вийшов Штефанік.

— Мені болять ноги. Потріска зовсім,—пригорнувся до колін матері і дивився в її обличчя, осяяне чим новим.

— Ніженьки треба зберегти твою Я позагою їх, обмію слізюньками, що

виросли вони стали дужі.—А потім задумливо додала:

— Тепер я не боронитиму тобі бити панів і панських жупів. Тільки не зараз, а як виростеш, як станеш дужий.

— Я, мамо не подарую їм...

Тов. Ворошилов приймає парад війська

М'ЯКИЙ ХАРАКТЕР

Гумореска В. Чечвянського

Я, товариші, по природі дуже жалослива людина і характер маю відповідний—м'який характер, поганий характер. Я, наприклад не можу вдарили тварини—коня багатом підсгобнути, або корову дубцем ударити. Не можу—бо жалко. І через отой м'який жалосливий характер не люблю я тварин. І не то що не люблю, а сказати одверто—просто ненавидю. Бо з моїм характером любити тварин нема нікотої можливості. І собак не люблю, і котів, і коней, і коз. І тигрів теж ненавидю. Правда, я тигрів зроду не бачив, але—даю слово чести, —що зустрінь я випадково тигра, їй богу одвернувся б і плюнув. Скавав би: хоч ти і тигр, а одійди, бо я тебе не люблю.

А все через характер.

Та от вам приклад, чому я не люблю собак.

Одного разу їду я вулицею. Гуляю. Весна, хороше так. Сонечко світить, горобці будівництвом займаються—кубельця влаштовують. Да. Дивлюсь: поперед мене біжить сучечка риженька. Біжить собі, хвоста до гори задравши. Весела така сучечка, риженька. Коли це немов спід землі, спец з утильзаводу, або по сучасному—гицель. З цуркою. І таким інголом до тієї, значить, сучечки: цюці, цюці... Сучечка, звичайно, дуренька до нього, а він її зразу: х-о-о-п! І поволік. Жалко мені стало сучечки—характер бо в мене жалосливий, паршивий характер. Треба, думаю собі, врятувати тварину бо пропаде. Я до спеца й говорю. А хіба є такий закон, говорю, щоб хазяйських собак хапать. Собака моя власна, товаришу.

— Ваша? — відповідав.—Дуже приємно, що ваша. А чого ж, громадяни-не, у вашої собачки нема на шиї обов'язкової постанови окрвиконкому? Без реєстрації, сказати би, собачка ваша...

Витягає з кешені сюрчка і сюр-р-р-р! Ну а далі, як помагається.

— Тов. міліціонер. Вот этой гражданин заявляє, що собака його. Значить, этой гражданин не виконує розпоряджень що до безпритульно-собачих заходів. Прошу скласти протокола...

Звичайно, нехай тепер хоч усіх собак

передувать на утильзаводі, я не вступлюсь, бо на такий характер, як у мене, ніякої платні на штрафи не висгачигь.

І котів теж бачити не можу. У моєї сусідки по квартирі кішечка єсть—Ундіночка називається. Сіренька така, чистенька кішечка і, розумієте, що дня біля моїх дверей, той... Вірите, дня не пропустить. Звичайно, як би на кого другого, впи́мав Ундіночку та об одвірок потихеньку стукнув і було б чисго коло дверей.

А я ж не можу, бо характер. Терпів я терпів, але нарешті не витерпів. Кличу якось сусідку й кажу: — Гражданко, це ж неможливо! Ви ж прерасно знаєте, що я вашої Ундіночки і не вдарю, і не вб'ю. Так зми́лосердіться ж. Що дня ж... і пальцем на „вещественное доказательство“ вказую.

А сусідка мені:

— Я, говоригь,—товаришу, вегетаріанка і насилувать тварини не буду. І дивно од вас, од інтелігента таке чути.

— Гражданко, я сам знаю, що я інтелігент, але ж уявіть собі, який от тих котів л'оріган...

— Ну, що ж,—говорить,—л'оріган, чи інший сорт, а Ундіночки я насилувати не буду...

— Не будете,—говорю,—так і я ж не буду, бо характер мій не дозволяє на тварину руку підвести, а тебе говорю, гадюко, навчу, як треба котів до порядку привчать... Та як вихопив у неї з рук Ундіночку, та як почав тією Ундіночкою вовтузити сусідку і по голові, і по спині... Насилу кватиранти водою розлили...

Тепер, звичайно, суд.

Може ще й у Бупрі доведеться сидіти.

Ну, що ж і сяду. І сидітиму, а характеру свого не зміню.

Не бив я зроду тварин і не битиму.

А щоб більше не страждать через свій жалосливий характер, вирішив я не любити тварин.

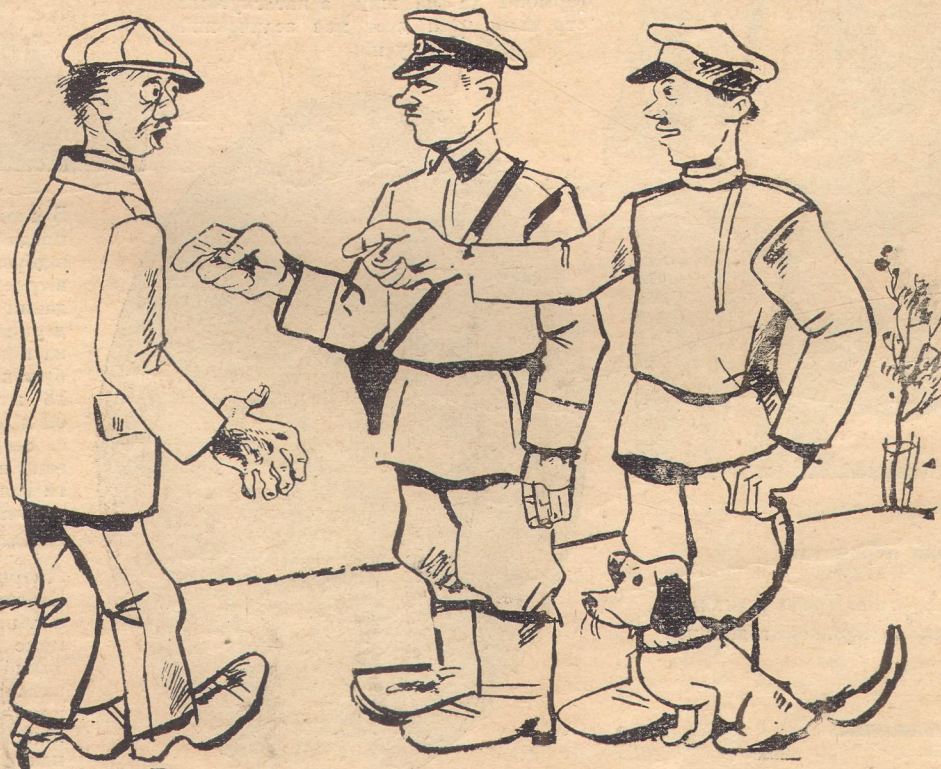
Хай їх інші катують.

Досить з мене й Ундіночки.

Як згадаю, що 25-го суд, так запропонуй мені раз за три карбованці цілого слона—відмовлюсь. Їй богу, відмовлюсь.

— ... Та як почав тією Ундіночкою вовтузити сусідку і по голові, і по спині...

... Вот этой гражданин заявляє, що собака його...

ПРО ВСЕ ПОТРОХУ

Весловий велосипед

Весловий велосипед, що недавно з'явився в Німеччині, дуже тепер поширився. Цей новий вид спорту дуже корисний, бо він розвиває грудні м'язи і верхню частину тіла

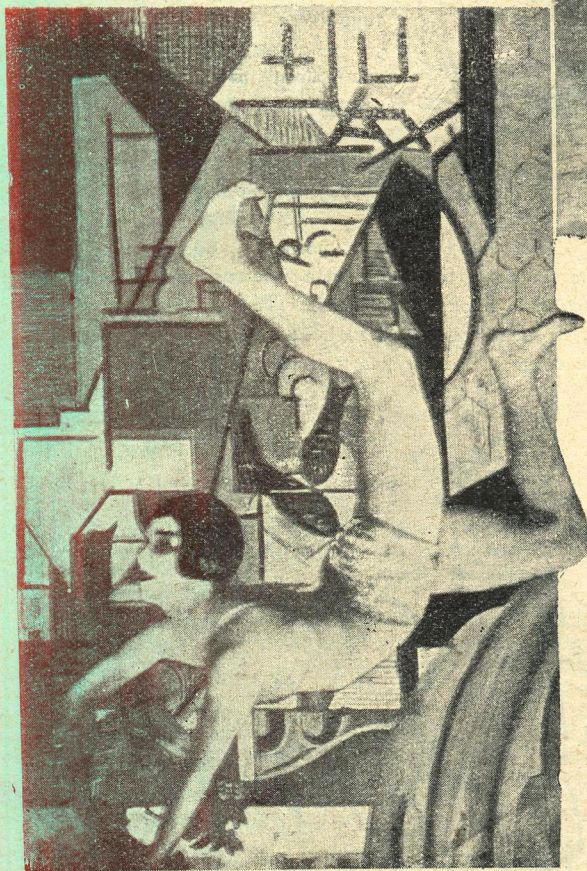
Автомобілем навколо світу

Відома німецька спортсменка — дочка покійного німецького промисловця Стінеса — збирається в найближчий час грузовим автомобілем сист. „Адлер“ об'їхати навколо світу. В цій справі вона прибула до Москви, аби погодити цей переїзд через СРСР.

Оригінальний інструмент

Одна з останніх примх музичного світу Європи — це оригінальні концерти в одному з Лондонських театрів, на... гармонії та на шині з натягнутими струнами. Цей дует має величезний успіх

„Природа перемагає“

Ротативна картина Е. Філла. Треба розглядати, рівномірно крутячи за стрілкою годинника

В околицях Берлінського передмістя Целендорфа відбуваються спроби вітроелектрифікації. Поданий на фотографії модерний вітряк збудований на підставі останніх здобутків аеродинаміки, має 18 мт. в діаметрі і дає 60 кіловат на вітрі 8 метр. за секунду. Динаму сховано в кожусі, що крутиться на стовпі, повертаючись носом до вітру

Американський інженер Ельтон винайшов оригінального паяльника, що може горіти і під водою. Такий прилад має дуже важливе значіння. За допомогою його всі ремонти підводної частини пароплавів можна виконувати не в доках, а просто на воді

КОНКУРС

ЖУРНАЛА

„ВСЕСВІТ“ НА ОПОВІДАННЯ

Для зміцнення зв'язку з читачами і для допомоги створенню оповідання журнального типу, редакція журналу „Всесвіт“ оголошує конкурс на краще журнальне оповідання.

Умови конкурсу такі: 1) Письменники мусять надіслати свої твори не пізніше 1-го серпня 1927 р. На оповіданнях ставити напис „На конкурс“, підписувати девізом, а прізвище подавати в закритому конверті.

Розмір оповідання $1\frac{1}{3}$ — $1\frac{1}{2}$ друкованого аркуша. Оповідання повинні бути передруковані на машинці, або чисто переписані на одному боці аркуша. Темою до оповідання можна брати нашу сучасність і минулину, а також і фантастику, аби зміст відповідав сучасним ідеологічним вимогам.

2) Приймаються оповідання тільки написані українською мовою.

3) Конкурс проводиться так: Редакція одбирає з присланих на конкурс оповідань найкращі. Друкуються вони в порядку під номером, а потім, коли перейдуть через

журнал усі, читачам розсилається листівка, щоб читач написав, яке з оповідань йому найбільше до вподоби. Премії розподіляються за числом ухвальних відгуків на оповідання.

4) За всі видруковані оповідання автори одержують по 50 крб. гонорару.

5) Премії встановлено такі: Перша—250 крб., друга—125 і третя—75 крб.

6) Прізвища всіх авторів, що брали участь у конкурсі й чиї оповідання було видруковано під №№, після скінчення конкурсу буде оголошено.

7) Твори авторів, чиїх творів не буде ухвалено на конкурс, але їх можна видрукувати у „Всесвіті“, можуть бути видруковані на загальних умовах за згодою авторів. Оповідання, не використані в журналі, буде знищено.

8) Прислані після 1 серпня 1927 року оповідання перейдуть у портфель редакції в звичайному порядку, а в конкурсі участі не братимуть.

КРАЙОВИЙ ВІДДІЛ
ВУФКУ
Харків, Товарна Біржа

ДЕРЖКИНОТЕАТРИ
ВУФКУ

1-й ім. К. ЛІБКНЕХТА
З 14-го червня БОЙОВИК
ПІСНЯ ТУНДРИ

2-й ім. КОМІНТЕРНУ
З 14-го червня 2-а СЕРІЯ
ДИТИНА БАЗАРУ

3-й ЧЕРВОНИЙ МАЯК
З 14-го червня 4-а СЕРІЯ
ЛЮДИНА ПІД ЧУЖИМ ІМ'ЯМ

4-й ім. К. МАРКСА
Через ремонт—зачинено

5-й ім. ДЗЕРЖИНСЬКОГО
З 14-го червня
КОЛИ РОСТАНЕ СНІГ

6-й „ЖОВТЕНЬ“
З 14-го червня 3-я СЕРІЯ
ТРАГЕДІЯ КОХАННЯ

З 17-го червня
ШВИДШЕ ЗА СМЕРТЬ

7-й „ПРОЛЕТАРІЙ“
Через ремонт—зачинено

Початок о 6 год. Каси з 5 годин
Попередній продаж квитків у центральній касі (пл. Тевелева, проти Товарної Біржі)

НЕСМЫВАЕМАЯ ЖИДКАЯ КРАСКА

для БРОВЕЙ, РЕСНИЦ,
::: ВОЛОС и УСОВ :::

ХНА-БАСМОЛЬ

провизора М. ЛИПЦ.

Моментально окрашивает в любой цвет, ничем не отличающийся от натурального. Не пачкает лица и платья. Безвредна. Разрешена Мосздравотделом. Способ применения прост. Высылается почтой наложен. плат. При выписке нескольких флаконов за пересылку не платят. Цена кор. на год—2р. 50 к. полугод.—1р. 50 к. Краска для волос—3 р.

ВНИМАНИЕ требуйте компактную пудру всех цветов

пуш-брюнет, рашель № 1 и № 2, загар
№ 1 № 2, напюрель розовая и белая
Москва, 34, Гагаринский пер. д. № 29, кв. 36/11. Провизор М. ЛИПЦ.

АМЕРИКАНСКАЯ
ПРОМЫШЛЕННАЯ
КОНЦЕССИЯ

А. Ю. ГАММЕР

Москва

НАШИ КАРАНДАШИ
ПРОДАЮТСЯ
ВЕЗДЕ

НАСТОЯЩИМ ИЗВЕЩАЕТ,

ЧТО ЕЮ **КАРАНДАШИ** черные, химич. и цветные
выпущены
не уступающие по своему качеству лучшим заграничным карандашам

Карандаши изготовляются из загранич. сырья лучшими загр. специалистами
ОБРАТИТЕ ВНИМАНИЕ НА НАШИ МАРКИ:

№ 2255 „АТЛАС“ химическ. копировальн.
№ 1520 „ЭСПЕРАНТО“ „ „
№ 1000 „СТАНДАРТ“ „ „
№ 880 „КОПНИНГ“ „ „
№ 4044 „САТУРН“ „ „
№ 600 „ДЕССИН“ черные
№ 200 „СТАНДАРТ“ „ „
№ 900 Каранд. цвет. 1/2 красн. и 1/2 синий химическ.
№ 751-752 „DIAMANT“ „ „

В
У
Ф
К
У

ВСЕУКРАЇНСЬКЕ
ФОТО-КІНО-УПРАВЛІННЯ

В
У
Ф
К
У

НАЙБЛИЖЧИЙ ВИПУСК
ОДЕСЬКОЇ КІНО-ФАБРИКИ
ВЕЛИКИЙ ХУДОЖНІЙ ФІЛЬМ

ЦЕМЕНТ

За повістю Ф. ГЛАДКОВА

Сценарій—Д. МАРІЯНА
Режисер—ВІЛЬНЕР
Оператор—ГОЛЬДТ

В головн. ролях: арт.—ХАЙРІ-
ЗАДЕ, ДОЛІНІН, ТАУТ-КОРСО,
БОГДАНОВА